

Halodistribuce
ČS

Markéta HARASIMOVÁ

Josef Pepson SNĚTIVÝ

Alexander STAINFORTH

Tři vánoční přání

Markéta HARASIMOVÁ
Josef Pepson SNĚTIVÝ
Alexander STAINFORTH

Tři vánoční přání

Markéta HARASIMOVÁ
Josef Pepson SNĚTIVÝ
Alexander STAINFORTH

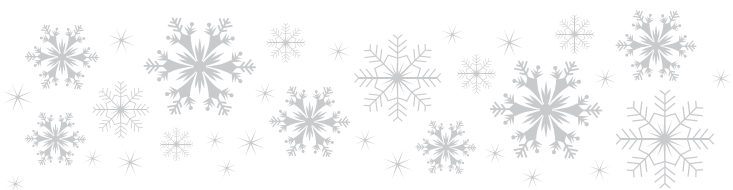
Tři vánoční přání

Copyright © Markéta Harasimová, www.marketaharasimova.cz, 2018
Copyright © Josef Pepson Snětivý, www.pepson.cz, 2018
Copyright © Alexander Stainforth, www.stainforth.cz, 2018

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2018
Photo on Cover © Samphotostock.cz, 2018
Photographs © ateliér Alcafoto; Jiří Esser; Petra Křížová, 2018
Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2018

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2018

ISBN 978-80-7475-227-8

Markéta Harasimová

Vánoční sen

„Mami, a proč nemáme tatínka jako všichni ostatní?“

„Ale Pěťo, víš přece, že tatínek je v nebi.“

„Jenomže Sára, co se mnou sedí v lavici, má taky tátu v nebi, a doma mají jinýho. Prej náhradního. A ten chodí s ní i s jejím bráchou bruslit a sáňkovat a pouští s nimi draky. A jezdí s nimi i na lyže nebo na vodu!“

„Ale vždyť my taky nesedíme doma. Byli jsme přece v zoo...“ namítla Kamila chabě. Tak tohle teď opravdu rozebírat nechci, povzdechla si v duchu.

Téma neexistujícího otce, který by čerstvě osmiletému Pěťovi poskytl zábavu, jakou mu ona zajistit nemůže, ji ani za mák netěšilo. Odjakživa měla až panickou hrůzu z lyžování nebo sjíždění kopců na saních – dovedla si živě představit všemožné úrazy, které se při tom můžou stát. Sama se nenaučila ani plavat: byla zkrátka sportovní antitalent a taky trochu strašpytel. Což si musela přiznat.

Jenže malý kluk potřebuje akčnější program, než jsou procházky parkem...

„V zoo jsme byli v létě, a teď budou Vánoce,“ zaškarčil se chlapec. „A nesměl jsem ani na kolotoč.“

„Protože pálilo sluníčko, a dostal bys úžeh.“

„Ty jsi prostě holka, a holky se pořád něčeho boje“, reptal dál.

„Zkrátka jsme opatrnější než kluci,“ namítla.

„Ale vy se bojíte úplně zbytečně...“

„Teď stůj, máme červenou,“ zarazila Pěťu, který by ve svém rozhořčení klidně vběhl na přechod. „Na se-

maforu musíš dávat pozor, copak ti to neříkám pořád dokola?“ zvýšila hlas.

Pohledem při tom zavadila o pár na protější straně silnice. Muž a žena, odhadem něco po třicítce – tedy v jejím věku –, využili chvíle, kdy je zastavila světla, a proplekli se ve vášnivém objetí. Kamila nedokázala odtrhnout zrak od dlouhého polibku a mužských rukou, které pevně svíraly štíhlý pas.

Bože, blesklo jí myslí. Jak dlouho už mě takhle nikdo neobejmul? A kdy jsem se naposledy líbala?

Spočítat to vlastně mohla celkem přesně – od smrti manžela uplynuly tři roky, a ona se za celou tu dobu k žádnému muži ani nepřiblížila. Zpočátku ji ochromoval smutek a potom přišly na řadu starosti, jak uživí syna, který měl jít brzy do první třídy. Později Kamilu pohltil domácí i pracovní kolotoč povinností, stejně jako nutnost vydělat dost peněz, aby s Pétou slušně vyšli.

Dařilo se jí to jen tak tak. Kromě práce na městském úřadě začala ve volném čase péct dorty a cukroví na svatby. V tom jí pomáhala sestra Stáňa – cukrářské vlohky dostaly do vínku po babičce. Kamilu nejvíc zatěžovala hypotéka na malometrážní tři plus jedna, který si před deseti lety pořídili s Daliborem. Na druhou stranu byla za vlastní bydlení vděčná – a až půjčku splatí, velmi si oddechne.

Blikla zelená, a rozvášněný pár se od sebe odtrhl. Rovněž Kamila s Pétou vykročili přes cestu. Chlap-

ce zaujala vánoční výzdoba zavěšená na pouličních lampách – začal ji pečlivě studovat a konečně upustil od diskuze o tatíncích a lyžování.

Kamila ale cítila, jak v jejím nitru vyšlehl teskný plamen. Znovu si vybavila, jaké to bylo, když se s Daliborem milovali. Jak uměl být něžný i hravý, plný ohně...

Jeho smrt byla tragická nehoda. Prvních několik dní jí odmítala uvěřit, a když si naplno připustila, že opravdu zemřel, skoro se zhroutila. Nad vodou ji držel pouze Péťa. Potřeboval mámu, a ona si nemohla dovolit propadnout žalu.

Dalibor byl vášnivý fotbalista – ten sport byl vedle rodiny jeho největší láskou. Nehrál profesionálně, ale to jen proto, že před lety utrpěl úraz, který mu vysněnou kariéru znemožnil. Přesto se pravidelně scházel s partou stejných nadšenců a na zeleném trávníku trávil spoustu času.

Ten osudný den měl opět zápas. Jeho mančaft slavil drtivé vítězství – vyhráli nad soupeřem čtyři nula, což všechny nadchlo. Dalibora ovládla euforie, v níž vyskočil a zavěsil se na fotbalovou branku. Ta bohužel nebyla ani přes opakované výzvy směřované k provozovateli hřiště upevněná...

Převrátila se i s Daliborem a přirazila ho k zemi. Váha kovové konstrukce mu zlomila několik žeber: bohužel tak nešťastně, že ostré kostní úlomky propíchny levou plíci a srdce. Mrtvý byl na místě.

„Mami?“ vytrhl ji z ponurých úvah dětský hlásek.

„Ano?“

„Podívej, támhle prodávají stromečky!“ napřáhal Péťa buclatý prstík k oplocenému tržišti. Vůně jehličí příjemně pohladila Kamilinu nosní sliznici.

„Vidím,“ pousmála se. „Vezmeme si pár větviček, aby nám to doma hezky vonělo, co říkáš?“

„A proč ne celej stromek? Mamí, já chci živej stromček! Nikdy jsme ho neměli!“

„Měli, jenom se na to nepamatuješ.“ Naposledy, když ti byly čtyři, dodala už jenom v duchu.

Rok na to už zůstali sami dva a umělý smrček, který jim přinesla Stáňa, ozdobila jenom kvůli synkovi. Sama byla vánoční náladě na míle vzdálená.

A stejné výzdobě zůstala věrná dodnes – bylo to úsporné i praktické.

„Prosím prosím, pojdme ho koupit!“ žadonil Péťa.

„Neblázni, jak ho doneseme domů?“

„To nějak uděláme!“

„Ale Péťo, takový stromek něco váží. Pěšky se s ním takový kus vláčet nemůžeme.“

„Ty to říkáš schválně, protože ho nechceš,“ začal natahovat moldánky. „Nemám tátu a nebudu mít ani pořádněj stromeček. Život je děsně hnusnej!“

V tom máš bohužel pravdu – někdy určitě, napadlo Kamilu. Z výchovných důvodů však ihned zaprotestovala: „Co to povídáš za hlouposti? Život je takový, jaký si ho

uděláme. Když se na něj budeš mračit, nemůžeš čekat, že ti oplatí úsměvem. Tak už toho škarohlídství nechej.“

Péťa se zatvářil vzdorovitě, a ona usoudila, že nejlepší bude na jedlové větve zapomenout a ke stromkům se raději vůbec nepřibližovat. Ne, že by synovi nechtěla vyhovět, ale opravdu neměla na rozhazování a čtyři nebo pět stovek za tuhle vánoční atrakci raději investuje do knížek, které Péťovi přinese Ježíšek. Přestože už na něj nevěřil.

Navíc byl uražený a protivný, takže bude lepší, když se s ním zavře doma, kde neudělá žádnou ostudu.

Být na dítě sama někdy opravdu není žádný med, uvažovala, zatímco se blížili k malému sídlišti, kde stál jejich dům. Občas měla pocit, že se ze všeho zblázní – na to jí ale naštěstí nezbyval čas.

Což byl jeden z důvodů, proč žije stále sama. V zaměstnání měla na seznámení nulovou šanci. Mužů na úřadě pracovalo pomálu a všichni byli buďto zadaní, nebo nepoužitelní. Případně obojí dohromady, jak Kamilu sem tam při pohledu na některé kolegy napadalo.

Pendlovala mezi svým bytem, kanceláří, nákupy, školou a sestřinou domácností – v těchto místech mohla na potenciálního partnera narazit opravdu jen stěží. Nehledě na to, že se po žádném nestačila ohlížet.

Brzy se ocitli v předsíni. „Zuj se, pověs bundu a umyj si ruce. Pořádně, ano?“ zdůraznila, protože hygienické úkony byly pro Péťu navýsost otravné a rád se jím vyhýbal.

„No jo...“ zabrblal a začal si rozvazovat tkaničky. Bylo jí jasné, že se loudá naschvál, aby ji nazlobil, ale nechala to být. Aspoň jeden z nás musí mít rozum, a já jsem dospělá, pomyslela si. Zvedla igelitovou tašku s nákupem, kterou při svlékání odložila na botník, a zanesla ji do kuchyně.

Mrkla na hodiny – do večere ještě nějaký čas zbýval, což vítala. Potřebovala překontrolovat objednávky, které se zítra budou vydávat zákazníkům. Od loňského roku začaly se Stáňou nabízet vánoční cukroví a kupodivu znamenaly nemalý zájem. Spousta hospodyněk patrně hodlala využít předvánoční dobu jinak než hnětením těsta. Jen během zítřka měly předat přes dvacet krabiček.

Kamila byla puntičkářka, a tak se teď chtěla ujistit, že nevzniknou žádné zmatky. Vzala složku s vytištěnými e-maily od zákazníků a položila ji na stůl.

„Už jsi umytý a převlečený?“ houkla mezitím na Péťu, který byl podezřele zticha. Nijak nezareagoval, takže se na něj raději došla podívat. Seděl v pokojíku na posteli s tabletem v klíně a zaujatě tukał prsty do displeje – evidentně zabraný do hry. Tuhle elektronickou hračku si doslova vynutil k letošním narozeninám. Kamila takový způsob zábavy neschvalovala a dárek dost naboural její rozpočet, ale nakonec podlehl jeho prosbám a proudům slz.

„Slyšíš?“ zopakovala otázku ohledně mytí, protože tepláky a domácí tričko už na sobě Péťa měl.

„Jo,“ popotáhl.

„Vysmrkej se,“ napomenula ho. Nejspíš proto, aby měl pokoj, sáhl do krabice s papírovými kapesníky a utřel si nos. „A nemysli si, že budeš celé Vánoce trávit u her. Ve škole jste na prázdniny dostali úkoly, takže si k nim každý den aspoň na chvíli sedneš.“

„Ale máme přece volno,“ zaprotestoval.

„Víš, jak jsi na tom s matematikou,“ zvedla výstražně ukazovák. „Takže žádné omlouvání, jinak ti ten tablet zabavím.“

Zaškaredil se, ale rozumně mlčel – patrně mu došlo, že máma pohružku myslí vážně. Pak teatrálně vzdychl. „No tak jo...“

„Fajn, takhle se mi líbí. Večere bude v šest, tak ať tě odtud nemusím tahat.“

„Jasně.“

Odporoučela se, uklidila nákup a vklouzla do pohodlného oblečení na doma. Pak se pustila do napláňované kontroly.

Péťu do večere trucovitá nálada přešla, ale ani tak nebyl moc výřečný. Chtěl si pustit DVD s kresleným filmem, což mu Kamila bez řeči dovolila. Sama na televizi náladu neměla a kromě toho se ještě chystala žehlit. Taky bylo zapotřebí vyskládat nádobí z myčky a poklidit v kuchyni.

Nestačila však ani vytáhnout žehlicí prkno, když ji vyrušil domovní zvonek. Stočila pohled k nástěn-

ným hodinám: bylo něco po sedmé a žádnou návštěvu nečekala.

„Jestli to je nějaký dealer s katalogovým prodejem, ať si mě nepřeje,“ zamumlala a oddusala do předsíně. Za dveřmi však nestál podomní obchodník, nýbrž její dobrá kamarádka.

„Nazdar!“ zamávala zrzka na prahu láhvi červeného a přidala veselý úsměv.

„Radko? Ahoj!“ vykulila Kamila oči. „Zapomněla jsem snad na něco?“ zapátrala v paměti, protože si nevybavovala, že by se spolu domlouvaly na setkání.

„Neboj, sklerózu nemáš. Zdeněk musel vzít neplánovanou pohotovost, a já bych seděla celý večer sama doma, což se mi nechce.“ Zdeněk byl Radčin přítel a živil se jako řidič sanitky. „A řekla jsem si, že neuškodí, když tě před svátky trochu rozptýlím. Beztak jsi samá práce a žádná zábava.“

„No jo... právě jsem se chtěla pustit do žehlení...“ ustoupila ode dveří, aby mohla Radka vejít dovnitř.

„Takže jsem trefila hřebíček na hlavičku! Hele, co neuděláš dnes, odlož na pozítří, a máš dva dny volna.“

„A den třetí mě postihne infarkt, jenom pomyslím, co všechno jsem zanedbala,“ zakoulela Kamila očima.

„Odpočívat se musí. Na žehličku zapomeň, dnes se bude pít,“ odvětila Radka tónem, který nepřipouštěl námitky, a pověsila na věšák bílý kabát. Pak vylovila z kabelky velkou čokoládu. „Kde je ten tvůj malý trapič?“

„Tak pro dnešek k němu tohle označení sedí naprosto přesně. Teď kouká na dévédéčko a je jako pěna, ale odpoledne mi dával pořádně zabrat.“

„Všechno mi hned povíš – jsem jedno velké ucho. Jdu ho pozdravit a za trest na něj udělám bu-bu-bu,“ zasmála se Radka. „Ty zatím připrav skleničky.“

Smířit se se změnou večerního programu nebylo pro Kamilu vůbec těžké, přestože se v první chvíli tvářila rozmrzele. Radčina živelná povaha brzy rozpustila chmurné myšlenky, které se do ní odpoledne zakously.

„Nediv se, Pěťa potřebuje mužský vzor. Už to není malé dítě, a začíná mu chybět. Tím spíš, když kluci ve škole vykládají, jak s tátou čutají do mičudy. A ty bys taky potřebovala chlapa, jinak zarosteš,“ okomentovala Pěťovy stížnosti.

„Fuj, to tvoje vyjadřování!“ zakuckala se Kamila smíchy. Pak udělala na židli hluboký záklon a nahlédla koutkem oka do obývacího pokoje, aby zjistila, jestli je Pěťa nešpehuje. Chlapec byl rozvalený na gauči a hypnotizoval obrazovku, takže usoudila, že nic nezaslechl.

„Říkám jenom pravdu,“ zvedla Radka skleničku a chvíli zkoumala rubínovou barvu jihomoravského portugalů. „Člověk není stavěný na to, aby žil sám. Patříme do smečky, pamatuj na to. Vezmi si třeba Stáňu. Manžel, tři děti, pes a kocour – tak má vypadat pořádná rodina. A neříkej, že ti někdy v noci není zima.“

„Bez sexu se obejdu.“

„Teď pěkně kecáš.“

Ač nerada, musela s Radkou souhlasit. „Tak jo, vzdávám se. Jasně, že mi milování chybí. Chtěla jsem spíš vyjádřit, že to není to nejdůležitější. Tys Dalibora znala dobře a víš, jaký to byl skvělý mužský. Měl smysl pro rodinu i humor... dalo se na něj ve všem spolehnout. Zkrátka nastavil laťku příliš vysoko.“

„To je možné, ale donekonečna být sama nemůžeš. Teď ti to tak možná nepřipadá, protože máš malého, a výchova zabere spoustu času. Ale za chvíli přijde Péťa do puberty, a doma bude čím dál tím méně. A nakonec odejde úplně. Co pak budeš dělat? V padesáti, unavená a rezignovaná? Radím ti: jednej, dokud je čas.“

„Vy jste se proti mně snad spikli!“ zakroutila Kamila hlavou. „Nejdřív do mě hučí jeden, potom zas druhý. Já si snad naleju ještě jednu sklenku, abych ten váš nátlak ustála.“

„To klidně udělej, malá opice občas neuškodí. A hlavně popřemýšlej o tom, co jsem ti teď povídala.“

„Já vím, že máš pravdu. A Pětovi rozumím – dokonce jsem sama toho názoru, že by potřeboval tátu. Jenže já nemám k seznámení příležitost. Vždyť víš, jakým způsobem žiju. Od rána do večera v záprahu.“

Radka skepticky obhlédla kuchyňskou linku, na které se vršily krabice s čajovým pečivem, a pak se očima vrátila ke Kamile. „To je fakt. Vánoce jsou za dveřmi – spousta lidí chodí na večírky a baví se, kdežto ty sedíš zavřená doma. Lítáš okolo trouby, máváš žehličkou,

kontroluješ školní úkoly a tak dále. Ale když se chce, čas se najde. Důraz kladu na slůvko *chce*.“

Dlouze povzdechla a prohrábla si rovné kaštanové vlasy. „Já ale přece chci. Jenže kde mám narazit na nezadaného, slušného a v ideálním případě aspoň trochu zajištěného chlápka, kterému nebude vadit, že mám dítě? Vždyť to je skoro utopie! V práci se takoví nevy-skytují na sto procent a pochybuju, že někoho potkám v krámě, až půjdu koupit housky.“

„Co by ne? Vyšli do vesmíru přání, věř mu, a uvidíš, že se splní.“

„Zase ti tví andělé,“ pousmála se Kamila. Radka milovala esoteriku a knihy o pozitivním myšlení a neo-chvějně věřila, že nějaká vyšší síla promění ve skutek každou lidskou touhu. To ona byla mnohem prag-matičtější a ve všem hledala logiku.

„*Mně* pomáhají,“ pronesla Radka s lakonickým po-krčením ramen. „Mohla bys to s nimi aspoň zkusit.“

„Jo. Když už o mně nikdo nezakopne, aspoň mi bude nad hlavou lítat nějaký svatý. To víš, že jo,“ zakroutila Kamila hlavou.

„Ale ono to není o tom, že by o tebe žádný chlap nestál. Ty se zkrátka nerozhlížíš. Pořád jenom běžíš tím svým uspěchaným tunelem s očima zapíchnutýma před sebe, abys náhodou nezakopla a neztratila draho-cenné minuty, které potřebuješ, abys udělala to nebo tamto. A mezitím tik-tak... Utíká ti život.“

„A kdo za mě asi uklidí a navaří? Nechápu ženy, které zvládají práci i domácnost, a ještě chodí pravidelně cvičit, nakupovat nebo s kamarádkami na kafe.“

„Budťo mají partnery, kteří jim pomůžou, nebo si jinak poskládaly priority. Vyžehlené prádlo není podstatné, Kami. Sedni si místo toho k počítači a mrkni třeba na nějakou seznamku. Na netu je jich mrak. To tě nikdy nenapadlo?“

„Napadlo. A taky to, že je na nich určitě úchyl vedle úchyla.“

„To je jenom tvoje utkvělá představa, kterou nemáš ničím podloženou. Existují spousty spokojených párů, které se seznámily přesně tímhle způsobem.“

„Já osobně neznám ani jeden.“

„Přiznávám, že já taky ne, ale četla jsem o nich dost článků a taky to mám z doslechu. A když nic jiného, stojí to aspoň za pokus.“

„Já to vidím jako ztrátu času. Koukej: nejdříve si s někým zdlouhavě píšeš a snažíš se odhadnout, nakolik je použitelný. Pak přijde na řadu schůzka, na které třeba zjistím, že mi dotyčný smrdí nebo se mu potí dlaně... Díky, nechci.“

„Všechno vzdáváš předem. Skoro to na mě působí, že z principu. Že ty jsi zlenivěla už teď, v třiatřiceti?“

„Ale houby.“ Kamila do sebe hodila větší doušek vína, než plánovala, a měla co dělat, aby se nezadusila. Radka ji několikrát praštila po zádech.

„Opatrně. A mezi námi – celkem chápu, že je pohodlné nacpat se večer do tepláků, smýt z obličejů všechna zkrášlovadla a klidně si týden neholit nohy.“

„To jo, jenže já bych o lásku opravdu stála. I přesto, že jí budu muset něco obětovat. Ale seznamka na mě působí dost divně. Uměle. Mám pocit, že se tam registrují samí zoufalci, a já takhle působit nechci. A taky mi jde o Pétu.“

Radka stiskla rty a chápavě přikývla. „Tomuhle rozumím, s dítětem je to složitější. Ti dva si musí sednout taky, jinak si zaděláváš na průšvih. Ale opakuju: dokud něco nezkusíš, budeš přešlapovat na místě.“

„No, uvidíme. Možná se časem na nějaký ten web podívám. A co Zdeněk? Už se smířil s tím lednovým plosem?“ převedla plynule hovor k Radčinu soukromí. Ta Kamilin manévr samozřejmě prohlédla a zakoulela očima, pak však mávla rukou a odpověděla.

Návštěva se nakonec protáhla skoro do jedenácti: Kamila mezitím poslala Pétu spát a otevřela další láhev vína, kterou měla v záloze právě pro nenadálá posezení.

Zkraje večera si pohrávala s myšlenkou, že až Radka odejde, zvládne ještě žehlení. Když však otáčela klíčem v zámku, pochopila, že by to nebylo rozumné. Cítila se lehce opilá, což mohlo snadno vyústit ve spálené prsty nebo prádlo.

Nestála ani o jedno z toho, a tak zamířila do ložnice.